

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παραχθὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν διημερεύσας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁγίων καὶ χρησιμῶτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΑΡΩΜΗ ΠΡΟΚΛΗΘΕΝΤΕΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐπιστὴ ἀρχαῖα 80. Ἐξέμνητος ὄραξ. 45. Τρίμηνος ὄραξ. 25.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγλίσκος γράμμα διακτῆ. 50.— Ἀποστολὴ δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γένει τῶν ἑλλάν Κρατῶν ἀελλίνα 10.
Ἐξέμνητος καὶ Τρίμηνοι: Ἐναλόμας.

ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1878

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην αἰουθῆκατος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐφοῦδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'—Τόμος 36ος

Ἐν Ἀθήναις, 17 Μαυτίου 1928

Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 16

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Ἐκδοσιον ὑπὸ Vriignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Κι' ἦταν περήφανη, στὰν ὁ θεὸς θωμάς τὴν ἔπερνε καὶ τῆς ἔδειχνε τόσα πράγματα καὶ τῆς ἔλεγε τόσες ἰστορίες.

Μὰ ἦταν καὶ τόσο ὄρατα αὐτὰ ποὺ τῆς ἔδειχνε. Συλλογές ἀπὸ πανοπλίες ὄλων τῶν χωρῶν, ἀγάλματα τῶν Ἀγγλίων βασιλέων, ἱππότες, σκεπασμένους μὲ τὴ μεσαιωνικὴ ἀρματωσιά τους.

Ἐβλεπαν ἀκόμη ἀγρία θηρία, κλεισμένα στὸν Πύργο τῶν Λεόντων, καὶ ἄσπρες ἀρκούδες, δεμένες μὲ χοντρά σχοινιά σὲ μιὰ πέτρα τῆς ὄχθης.

Σὲ λίγους μῆνες, ἤξερε τὸν Πύργο σὰ νὰ εἶχε κατοικήσει ἐκεῖ μέσα ὄλη τῆς τῆ ζωῆ, καὶ τὰ πρῶτα παιδικὰ τῆς χρόνια τῆς φαίνονταν τώρα σὰν φεμματα καὶ σὰν ὄνειρο.

Ἦταν σὰν ἓνα δεντράκι, ποὺ μεταφυτεύεται καὶ βγάξει ρίζες στὸ καινούργιο τοῦ χώμα.

Ἡ ἀγάπη τῆς κυρίας Γουίλ τὴν παρηγοροῦσε γι' αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴ. Τὰ παιδιὰ θέλουσι προπάντων τὰ μητρικὰ χάδια καὶ τὴν βεβαιότητα ὅτι κάποιος τὰ φυλάει ἀπὸ κάθε κίνδυνο. Αὐτὰ ἡ Νταίτση τὰ εἶχε καὶ παρήμενε ἤσυχα νὰ γυρίσει ἡ μαμμὰ τῆς· ἔτσι τῆς εἶχαν ὀποσχεθεῖ.

Κι' ἔμωσ, στὰν ἔπερνε τὸ βράδυ, — καὶ σκοτείνιαζε τόσο γρήγορα μέσα στοὺς ψηλοὺς ἐκείνους τοίχους— ἡ καρδούλα τῆς σφιγγόταν, καθόταν σὲ μιὰ γωνία καὶ τὰ ματάκια τῆς βοόρκωναν.

Ἦταν ἡ ὄρα ποὺ ἀναδαν τὰ λαμπρὰ κολύφωτα στὸ Κουάιτ Γκέιτ κι' ἡ

ὄρατα τῆς μαμμὰ μὲ τὸ ἄσπρο λαμπρὸ φόρεμά τῆς τὴν ἔπερνε στὰ γόνατά τῆς καὶ τὴ χάρδευε. Πότε ἐπιτέλους θάρχεται αὐτὴ ἡ μαμμὰ! Μήπως εἶχε ξεχάσει πιά τὴ μικρὴ τῆς κόρη;

Τότε ἡ Τζέννη, τὴν ἔπερνε στὴν ἀγκαλιά τῆς, τὴν ἔσφιγγε, τὴ γέμιζε φιλιὰ. Ἀναθε ἡ φτωχὴ δλα τὰ φῶτα, ἔρριχνε ξόλα στὴ φωτιά, κι' ἀρχίζει

σὰν πουλάκι, στὴν τόπο αὐτὸ, βπευ ἦταν τόσο ἀφθονοὶ οἱ στεναγμοὶ· κι' οἱ δυστυχίες.

Ἡ μικρὴ δὲν ἐνοιωθε τίποτε ἀπὸ τὰ σιωπηλὰ δράματα, ποὺ γινόνταν καθμέρα μέσα στὸ σκυθρωπὸ κτίριο. Κι' ἡ κυρία Τζέννη τῆς τὰ κρυβε δλα, γιὰ τὴ ἤξερε πόσο ἦταν ἐδαίσθητη.

Ὁ γάρος βαρκάρης ἔκανε κι' αὐτὸς ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ διασκεδάσει τὸ παιδί. Ἐρχόταν συχνὰ καὶ ρωτοῦσε γιὰ τὴν μὴς Βιολέττα καὶ τὴν ἔπερνε καμμιὰ φορὰ στὴν ὄρατα τοῦ βάρκα μὲ τὴν ἄσπρη τέντα.

Ἐκεῖ ἡ Νταίτση γνωρίζουσε καλύτερα μὲ τὸ Τζόε. Ὁ μικρὸς πάντα διατηροῦσε ἓνα μεγάλο θαυμασιὸ γιὰ τὸ κοριτσάκι αὐτὸ, ποὺ τὸ εἶχαν βρεῖ στὸ νερό.

Στὸ βέθος, δὲν ἦταν βέβαιος ἀν τὸ κοριτσάκι αὐτὸ ἦταν ὄπως δλα τὰ παιδιὰ αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Εἶχε ἔρθει μὲ τόσο παράξενο τρόπο!

Ὁ Τζόε ἔβλεπε κάπου-κάπου ὄρατα παιδάκια, ἀνάμωσ' ἀπ' τὰ κάγκελα τῶν κήπων, ἀλλὰ ἦταν πάντα σοβαρὰ καὶ σφιγγμένα μέσα σ' ἐπίσημα φορέματα καὶ φτερά. Κανένα δὲν εἶχε τὴν χάρη τῆς Νταίτσης, μὲ τὸ ἀπλὸ ἄσπρο φορεμάτι· τῆς καὶ τις ἐλόχρυσες μπούκλες τῆς.

Ὁ Τζόε εἶχε ἀκούσει ὅτι καμμιὰ φορὰ οἱ νεράιδες ἀφίγαν τὰ παιδιὰ τους στοὺς ἀνθρώπους. Κάποια νεραϊδοπούλα θὰ ἦταν κι' ἡ Νταίτση!

Τὰ παιδιὰ καταλαβαίνουν εὐκολὰ ποιοὶ τ' ἀγαποῦνε. Ἡ Νταίτση ἤξερε καλὰ ὅτι ὁ Τζόε θὰ τῆς ἔκανε δλα τὰ χατήρια καὶ πολλὰς φορὲς ἐκμεταλλεῦόταν τὴν ἀδυναμία του. Ὁ Τζόε ὄμως ὄχε χαρὰ του νὰ κάνει τὰ χατήρια τῆς μικρούλας.

Τὴν πρόσχε σὰ μεγάλος τῆς ἀδελ-

«Ἐ, μπάμπη! μπορεῖς νὰ μὲ κῆς γρήγορα στὸ Δοντινο;» (Σελ. 130, στ. α.)

νὰ τῆς λέει παραμύθια καὶ νὰ τῆς τραγουδεῖ τὰ πιὸ γλυκὰ τραγούδια, ὡς ποὺ ἔβλεπε τὸ χαμόγελο νὰ φωτίζει τὸ ἀγγελικὸ προσωπάκι.

Ἰστέρα, ἔπως ἔσθυσαν οἱ φόβοι τῆς, ἔσθυσαν σιγά-σιγά κι' οἱ ἀναμνήσεις κι' ἡ Νταίτση συνήθισε πιά στὴ νέα τῆς ζωῆ καὶ ξεχάσε τὰ περασμένα.

Ὅλοι τὴν ἔμαθαν ἐκεῖ μέσα κι' ὄλοι τὴ λάτρευαν. Ἐτρέχε χαρούμενη

φός. Τη μάθαινε να τραβά κουπί και να κρατά τιμόνι, και γελούσε όταν την έβλεπε να σουφρώνει τα φρύδια της σοβαρά, νομίζοντας ότι αυτή έκανε τη βάρκα να προχωρεί.

— Ριά κοίτα, παππού, έλεγε ο μικρός, τί γρήγορα πού πάμε τώρα πού τραβά κουπί ή Βιολέττα!

Κι' ή Νταιζή πιά ήταν βλο κομάρι! Κι' έκαναν ταξίδια και ταξίδια, οι τρείς καλοί φίλοι. Πήγαιναν ως τό μέρος, όπου ξεφόρτωναν τά καράβια, έφταναν στα μεγάλα μαγαζιά, πού ήταν στίς δυο όχθες, κι' ο γέρο Δίκ, πού ήταν κοσμογυρισμένος, τούς εξηγούσε τό κάθε τι :

Ήταν ώραιες αυτές οι μέρες και τό βράδυ, όταν ή Τζέννη έβλεπε την κόρη της να γυρίζει χαρούμενη και με κατακόκκινα μάγουλα, ξεχνούσε τίς ανησυχίες, πού είχε πάντα εξ' αφορμής αυτών των εκδρομών.

Γιατί ή καλή γυναίκα πάντα είχε έναν κρυφό φόβο, μήπως εκεί πού πήγαιναν, έδλετε κανένα περίεργο μάτι τή μικρή, και γι' αυτό τήν τύλιγε με μία μεγάλη μπέρτα, τάχα γιά να μήν κρυώσει.

Όσόνσο μία μέρα είχαν ένα συναπάντημα: Είχαν πάει κάπως μακρύτερα κι' ή Νταιζή κουράστηκε κι' αποκοιμήθηκε στην άγκαλιά του γέρο-Δίκ.

Σιγά-σιγά, χωρίς να τήν ξυπνήσει, ή βαρκάρης τήν άφισε στον μπγάκο τής πρόμης, τυλιγμένη καλά στή μπέρτα της, κι' έτοιμάστηκε να σαλπάρει. Τή στιγμή αυτή τόν φώναξε ένας διαβάτης :

— Έ, μπάρμπα, μπορείτε να με πώς γρήγορα στό Λονδίνο; τού είπε. Ή βάρκα σου μου φαίνεται γρήγορη.

— Στους όρισμούς σου, άρεντικό, άπάντησε ή βαρκάρης. Ή βάρκα μου τρέχει σαν τό πιό γρήγορο τρεχαντήρι.

— Εμπρός, λοιπόν! είπε ή ξένος άνομόμανα.

Και πήδησε άμέσως στή βάρκα και κάθισε κάτω από τήν τόντα, κοντά στή Νταιζή.

Ήταν ένας μεγαλόσωμος, γερός άντρας με πρόσωπο αστήρο. Ο μανδύας του ήταν από φίνο υφασμα και στή ζώνη του φαίνόταν πιστόλια με πλούσια στολίδια. Ένα πλατύ καστόρινο καπέλλο έκκίαζε τή σκυθρωπή μορφή του.

Έίχε άέρα άρχοντικό, με τό βλέμμα του ήταν σκληρό και στενοχωρούσε.

Γι' αυτό στή βάρκα βασίλευσε σιωπή. Ο γέρο Δίκ τραβούσε κουπί άμύλητος, χωρίς να λέει τί άσπείρα πού συνήθιζε πάντα στή δουλειά του, και κάθε τόσο κρυφοκοίταζε τόν άνθρωπο αυτό με τά σουφρωμένα φρύδια.

Ή Νταιζή κοιμόταν όλοένα. Αλλά μία στιγμή, τ' άεράκι σήκωσε τήν ά-

κρη τής μπέρτας, πού τής σκέπαζε τό πρόσωπο, και τότε φάνηκαν τά ρόδινα μαουλάκια της και μία δυο χρυσές μπουκιές.

Ο ξένος γύρισε και τήν κοίταξε και τινάχτηκε όλόκληρος. Έπιασε τό μετωπό του με τό χέρι του μία στιγμή κι' εὐθύς έκκυψε να ιδει από πού κοντά τό παιδί.

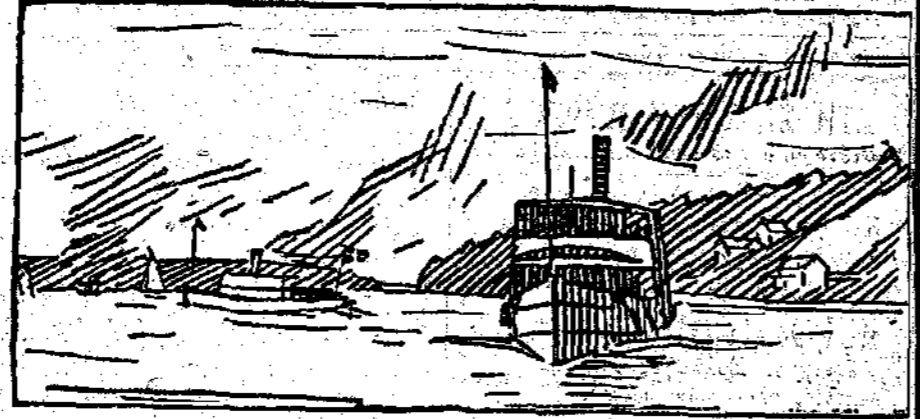
— Δικό σου είναι τό κοριτσάκι, γέρο; ρώτησε άπότομα. Δεν πιστεύω, γιατί τό του λόγου σου είσαι πολύ μεγάλος.

Ο γέρο-Δίκ βρήκε κάπως παράδοξη τήν ερώτηση τού ξένου.

— Όχι, δεν είναι δικό μου, άπάντησε. Ή μητέρα του μου τόδωσε να τό πάω περίπατο.

— Ποιά είναι ή μητέρα του; — Μία ξαδέσφη μου. Είναι τό στερνοπούλι της, τ'άλλα τάχαος. Γι' αυτό τήν έχει μη στάζει και μη βρέζει. Βιολέττα τή λένε.

— Πόσο χρόνων είναι; — (Ακολουθεί) Μία ά εταξινόπουλος.

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

— Στήν άρχή βέβαια, εξακολούθησε ή φάρμα, ήταν κάπως ζαλισμένο και πρόφθασα να του δέσω τό χέρι και τά πόδια του με ένα σπάγγο γιά να μή μου φύγει. Γιατί άμέσως σκέφθηκα ότι αυτό ήταν ένα πράγμα γιά τό Σκάνσον.

— Ώ, Αζμπουργου, έπρεπε να τό άφήσεις άμέσως ελεύθερο, είπε ή Κλέμεντ.

— Λίγο έλειψε να τό κάνω θέλοντας και μή, αποκρίθηκε ή Αζμπουργου. Οι άγριόχοιρες με κουνήγησαν ως τό σπίτι, κι' άκόμη κι' όταν μπήκα μέσα πετούσαν πάνω άπ' τά νησιά και εξακολούθησαν να φωνάζουν σαν να ήθελαν να τούς δώσω πίσω τό άνθρωπάκι. Και σαν να μήν έφθανε αυτό, όλα τά πουλιά των νησιών, οι γλάροι και τά πετροχειλιδονα και όσα άκόμη δεν άξίζαν μία τουφεκιά, άρχισαν να φωνάζουν, και όταν βγήκα από τό σπίτι μου πετούσαν σαν τρελά τριγύρω μου και αναγκάστηκα να μπώ πάλι μέσα. Ή γυναίκα μου μου είπε να φύγω τόν μικρό να φύγει, αλλά έμένα μου είχε κολλήσει στο μυαλό μου να τόν φέρω έδω-πέρα. Τότε έβαλα μία κούκλα τού παιδιού μας στο παράθυρο, έχωσα γρήγορα τό άνθρωπάκι μέσα στήν κασελά και ξεκίνησα πάλι να φύγω. Τά πουλιά νόμισαν ότι ή κούκλα πάνω στο παράθυρο ήταν τό

άνθρωπάκι πού είχα πιάσει και μ' άφησαν να φύγω χωρίς να μ' ένοχλήσουν πιά.

— Δεν μιλάει; ρώτησε ή Κλέμεντ. — Πώς; στήν άρχή έκανε μία προσπάθεια να φωνάξει κάτι στα πουλιά, αλλά έγω, δεν τόθελα αυτό και τού έβαλα ένα φλιώτρο στο στόμα.

— Καλή Αζμπουργου, πώς τόλμησες να κάνεις ένα τέτοιο πράγμα; Αυτό είναι ένα πλάσμα άπερφοσικό.

— Και πώς θέλεις να ξέρω έγω τί είναι; είπε ή Αζμπουργου ήσυχα. Αυτό ός τό βρουν οι Άλλοι, έμένα μου άρκει να πληρωθώ καλά. Και πές μου τώρα, Κλέμεντ, πόσα νομίζεις ότι θα μου δώσουνε στο Σκάνσον.

Ο Κλέμεντ, σκέφθηκε άρκετή ώρα προτού γνάπητση. Μονομιάς τόν είχε πιάσει ένας μεγάλος τρέμος γιά τό μικρό εκείνο πλάσμα. Τού φαίνόταν σαν να στεκόταν ή μητέρα του κοντά του και να τού έλεγε ότι πρέπει να είναι πάντατε καλός με τούς νάνους.

— Δεν ξέρω πόσο; θα σου δώσουν εκεί-πέρα, είπε στο τέλος. Αλλά αν θέλεις να τόν πουλήσεις, τότε σου δίνω έγω είκοσι κορώνες.

Όταν ή Κλέμεντ είπε αυτό τό μεγάλο ποσό, ή φάρμα τόν κοίταξε με έκπληξη. Σκέφθηκε ότι ή Κλέμεντ θα νόμιζε πως ή μικρός είχε μαγικές ικανότητες πού θα μπορούσε να τίς χρησιμοποιήση. Κι' επειδή δεν ήταν βέ-

βαιός ότι ή διευθυντής τού μουσείου θα θεωρούσε τόσο άπουδαίο τό εθνήμα του και θα τού έδινε περισσότερα, άχρήστε τήν προσφορά τού Κλέμεντ.

Ο Κλέμεντ πήρε τήν κασελίτσα, άπέθηκε πάλι στο λόφο και πήγε στή καλύβα του, όπου δεν βρίσκονταν ούτε επισκέπτης, ούτε ξένος. Έβλεψε τήν πόρτα από πίσω του, έβγαλε άπ' τό κουτί τόν μικρό πού ήταν δεμένος χειροπόδαρα και είχε άκόμη τό φιμωτρο στο στόμα του, και τόν άκούμπησε με προσοχή πάνω σ' ένα πάγκο.

— Πρόσεξε τώρα σ' ή, τι θα σου πω, έχτισε να λέει ή Κλέμεντ. Έρω ότι και σε σένα και στους όμοιους σου δεν άρρσαι να σάς βλέπουν οι άνθρωποι, παρά θέλετε να ζήτε άνεμόχλητοι. Γι' αυτό θα σου δώσω πίσω τήν ελευθερία σου, αλλά με μία συμφωνία. Πρέπει να μείνεις έδω-πέρα ως πού να σου τό επιτρέψω έγω να φύγεις. Αν τό άχρεια, τότε κουνήσε μου τρείς φορές τό κεφάλι σου.

Γεμάτος άνοπομονησία ή Κλέμεντ κοίταξε τόν μικρό. Αὐτός όμως δεν κουνήθηκε καθόλου.

— Δεν θα κατοπεράσης, εξακολούθησε. Θα σου φέρνω κάθε μέρα τό φαί σου. Κι' έπειτα έδω θα έχεις να κάνεις ένα σωρό πράγματα και δεν θα βάρυθσαι. Δεν πρέπει όμως να πας πουθενά άλλου παρά όπου θα σου επιτρέψω έγω, άκουσ; Ένόσφ θα βλέπεις τό φαγητό σου μέσα σε λευκό πάτο, πρέπει να μείνεις έδω, αν τό ήθες όμως μέσα σ' ένα γαλάζιο, τότε πρέπει να φύγεις.

Πάλι κοίταξε ή Κλέμεντ τόν μικρό, και περιμένει να τόν δει να κάνει ένα νόημα. Εκείνος όμως δεν κουνήθηκε.

— Έ, τότε πρέπει να σε πάω στον διευθυντή; δεν μένει τίποτε άλλο, είπε ή Κλέμεντ. Θα σε βάλουν μέσα σε μία γυάλα, κι' όλοι οι άνθρωποι από τή Στοκχόλμη θα έρχονται γιά να σε βλέπουν.

Αυτό τρώαζε τόν μικρό πολύ, γιατί μόλις είχε τελειώσει ή Κλέμεντ, έκείνος κούνησε με βία τό κεφάλι του.

— Έτσι μπράβο! είπε ή Κλέμεντ. Έβγαλε τό μαχαίρι του, έκοψε τούς σπάγγους πού ήταν δεμένος ή μικρός κι' έπειτα βγήκε έξω βιαστικά.

Τό πρώτο πού έκανε ή Νίλς ήταν να βγάλη τό φιμωτρο από τό στόμα του. Όταν όμως θέλησε να ευχαριστήση τόν Κλέμεντ Λάρσεν, είδε ότι είχε εξαφανισθεί.

Ο Κλέμεντ δεν είχε βγει σχεδόν άκόμη από τήν πόρτα, όταν συνάντησε έναν ήλικιωμένο κύριο πού διευθυνόταν σε μία μεριά πού είχε ωραία θέα προς τήν θάλασσα. Δεν θυμόταν να είχε ξαναδεί τόν κύριον αυτόν. Εκείνος όμως τόν είχε δει πολ-

λές φορές όταν έπαιζε τά τραγούδια του κι' έτσι στάθηκε κι' άρχισε να τού μιλά.

— Καλημέρα, Κλέμεντ, είπε. Τι γίνεσαι; Δεν πιστεύω να είσαι άρρωστος. Μου φαίνεται όμως σά ν' άδυνα-

τισες λιγάκι τώρα τελευταία. Ή όχι; Ο τρόπος τού κυρίου ήταν τόσο εύγενικός, ώστε ή Κλέμεντ άνοιξε τήν καρδιά του και τού είπε τή νοσταλγία του.

Η ΡΗΝΑ ΚΙ Η ΜΑΡΙΝΑ

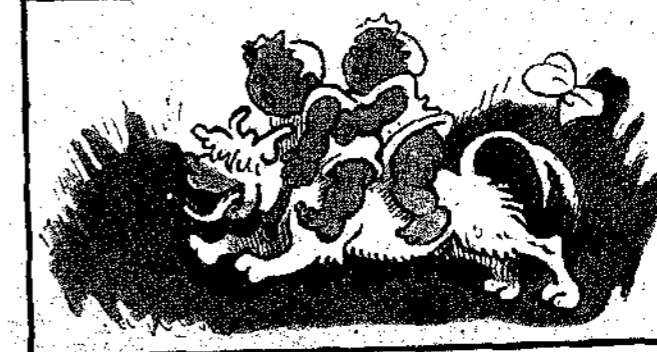
(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΙΕ.

Ήταν όλοφάνερο. Κι' όμως ή κυρά-Λάμπρινα δεν έννοούσε ακόμα να τό πιστέψη. Πησάισε σιγά-σιγά, με φόβο και με τρόμο, να ιδη καλύτερα.

— Κούκλες; άλήθεια; ψιθύριζε. — Μ' ακόμα ρωτάς, κυρά μου; είπε ή γιατρός. Κούκλες, σου λέω! κούκλες! Νά τις!

Και τίς πέταξε χάμω, μπροστά στα πόδια τής μητέρας.

— Και τά παιδιά μας λοιπόν; ρώτησε αυτή.

— Μά είσαι φώναξε ή γιατρός. Τά παιδιά σας καπώις σάς τά πήρε.

— Μπρέ! φώναξε άξαφνα ή κυρά-Λάμπρινα χτυπόντας τό μετωπό της. Ή Ρήνα κι' ή Μαρίνα! Κείνα τά κατοκορίτσα! Τώρα θυμούμαι πώς είχαν άνεβεί με τίς κούκλες τους να ιδούν τά δίδυμα... Αὐτές τά πήσαν!

Ο κ. Κιρινίδης έβαλε τά γέλια.

— Αὐτές λοιπόν ήταν ή Διάβολος; είπε. Έ, μην άνησυχείτε. Οι μικρές σας έκαμαν μία φάρσα, απ' αυτές πού συνειδίζου. Τά δίδυμα δεν θα πάν-

θουν τίποτα στα χέρια τους. Και σε λίγο θα σάς τά φέρουν, γιά να πάρουν τά δικά τους. Πάντα παιδιά είναι. Προτιμούν τίς κούκλες τους...

Συμφώνησαν όλοι κι' ήσύχασαν. Τι θα τάκαμαν να τά κοιτήσουν; Για τή Ρήνα και τή Μαρίνα, περισσότερο άξίζαν δυο κούκλες παρά δυο μωρά ζωντανά.

Μόνο ή κυρά-Λάμπρινα δεν έννοούσε να ήσυχάση. Και πήρε τούς δρόμους, να βοη τά παιδιά της.

Αλλά τήν είχε προλάβει ή Πιστός, ή σκύλος τού κύρ-Λάμπρου. Αὐτός, με τή κυρωδιά, κατάλαβε πως ή Ρήνα κι' ή Μαρίνα είχαν κλέψει τά δίδυμα. Και τίς είχε πάρει τό κατόπι, ως τό περβολάκι πού πήγαν να παίξουν.

Κάμποση ώρα έπαιξαν όλοι μαζί. Μία στιγμή, ή Ρήνα κι' ή Μαρίνα σοφίστηκαν να κάμουν τόν σκύλο έλλογο και να τού καθίσουν στή ράχη τά δυο μωρά. Αυτό περίμενε κι' ή Πιστός: Τόβαλε στα πόδια και γύρισε ίσια στο σπίτι με τό φοροτίο του.

Φαντάζεσθε πιά τή χαρά τής κυρά-Λάμπρινας και τά χάρδια πού έκανε τού Πιστού. Ή Ρήνα όμως κι' ή Μαρίνα έχωσαν τίς κούκλες τους. Γιατί φοβήθηκαν να ξαναπάνε στο ξένο σπίτι γιά να τίς πάρουν. Ούτε ή κυρά-Λάμπρινα τούς τίς έστειλε. Κι' έτσι τιμωρήθηκαν, μά όχι όσο τούς άξίζε...

(Ακολουθεί) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΤΗΝ Αλεξάνδρεια, ο εκδότης κ. Α. Κασσιγόνης, — ένας καλός μας φίλος, παλιό Διαπλασόπουλο, — βγάζει ένα πολύ πρωτότυπο και πολύ χρήσιμο περιοδικό. Ονομάζεται «Έρευνα», και κάθε του τεύχος, μία φορά το μήνα, έχει από μίαν δόκιμη, αυτοτελή μελέτη, πότε κοινωνική, πότε φιλοσοφική, πότε φιλοσοφική, πότε λατρική και καθεξής. Έν' από τα τελευταία τεύχη, π. χ., είχε μίαν ωραία μελέτη, γραμμένη από τον ίδιο τον κ. Κασσιγόνη, για την «έπιτυχία στη ζωή», που ήθελα να σας μιλήσω γι' αυτή και να σας τη συστήσω, αλλά δεν έλαβα τότε καιρό. Τό κάνω σήμερα. Σεις που ετοιμάζεστε ολοένα να βγείτε στη ζωή, διαβάστε κι' αυτό το βιβλιαράκι, για να ιδείτε πώς φτάνει ο καλός και τίμιος βιοπαλαιστής στην έπιτυχία. Η πρακτική φιλοσοφία του κ. Κασσιγόνη, που στάθηκε κι' αυτός βιοπαλαιστής και πέτυχε στη ζωή του, θα μπορούσε να σας χρησιμεύσει.

Έν' άλλο τεύχος του περιοδικού είναι αφιερωμένο στον Κινηματογράφο. Έχει μία μελέτη του γιατρού κ. Ε. Λαμπαδάριου με τον τίτλο «Ο Κινηματογράφος κι' η παιδική ηλικία». Τη διάβασα γρήγορα. Κι' έφριξα, έφριξα με τους κινδύνους που κρύβει η πικρή κοσμάκητη διασκέδαση της εποχής μας και για τα παιδιά και για τους μεγάλους. Προπάντων, έννοείται, για τα παιδιά. Μα είναι φοβερό! Ηξερα βέβαια και πρώτα, μάντευα πώς η κατάχρηση του Κινηματογράφου βλάπτει και την ψυχή και το σώμα. Μα ο κ. Λαμπαδάριος, με τη μελέτη του, μ' έκανε να ιδώ πραγματικώς ως πού φτάνει αυτή η βλάβη. Και πρώτα-πρώτα με τη διάδοση του... κακού, που κι' αυτή βέβαια τη μάντευα, μα δεν ήξερα και τους ακριβείς, τους καταπληκτικούς αριθμούς της. Θέλετε μερικώς; Ορίστε:

Στη Γερμανία, ως το 1900, δεν υπήρχαν παρά μόνο δυο μόνιμα κινηματοθέατρα. Το 1920, μόνο στο Βερολίνο, λειτουργούσαν περισσότερα από 400. Φαντασθήτε πόσα λειτουργούν σήμερα στο Βερολίνο και πόσα σ' όλη τη Γερμανία! Στην Αγγλία υπάρχουν περισσότερες από 6000 κινηματογραφικές επιχειρήσεις και μόνο στο Λονδίνο λειτουργούν άνω από 600 κινηματοθέατρα! Στο Παρίσι σήμερα υπάρχουν 400, όσο για την Αμερική, μπορούμε να πούμε πως αυτή είναι η χώρα του Κινηματογράφου. Απάντα-

στος ο αριθμός των ιδρυμάτων που καταστρέφουν εκεί-πέρα την ψυχή και το σώμα του λαού. Στην Αμερική ο Κινηματογράφος, όπως μου έλεγε τελευταία ένας Αμερικανός, έχει κατακτήσει «επιούσιος». Δεν υπάρχει Μπαρμπα-Σάμ ή αντίστοιχο, που να μην περνά στο κινηματοθέατρο δυο και τρεις ώρες την ημέρα!

Και τα παιδιά λοιπόν;... «Ω, ναι, και τα παιδιά!... Όχι μόνο στην Αμερική, αλλά σ' όλο τον κόσμο, είναι παρατηρημένο πως οι αγγλικοί έχουν τη μανία του Κινηματογράφου περισσότερο από τους μεγάλους. Τού κάνουν οι άρχες παίρνουν τα μέτρα τους και βάζουν κανονισμούς κι' απαγορεύσεις. Τα παιδιά τα καταστρατηγούν δλ. Βρίσκουν χίλιους τρόπους, τα κατεργάριζα, για να τρυπήσουν σταπαγορευμένα για την ηλικία τους κινηματοθέατρα. Και βλέπουν πιά, βλέπουν εκεί-μέσα πράγματα που δεν είναι ούτε για μεγάλους... Οι αριθμοί μ'ας το δείχνουν κι' αυτό διαοφάνερα. Π. χ.: σ' ένα παρθενωγείο της Γερμανίας, βρέθηκε ότι από τις νεαρές μαθήτρες, 95% είχαν ιδεί ταινίες απαγορευμένες. Φαντασθήτε τώρα την αναλογία στάρρεναγωγεία, στα εργαστήρια και στα νυχτερινά εργατικά σχολεία!...

Ο κ. Λαμπαδάριος, ος γιατρός, έζηγει ωραιότατα τη βλάβη που προέρχεται από την κατάχρηση του Κινηματογράφου. Κι' όχι μόνο στα παιδιά, παρά σ' όλους τους μανιακούς γι' αυτή τη διασκέδαση. Πρώτα τη σωματική: Ο Κινηματογράφος κουράζει τα μάτια, κουράζει και το μυαλό. Τα μάτια υποφέρουν από τις απότομες αλλαγές του φωτισμού και το τρεμούλιασμα των εικόνων άπάνω στην οθόνη. Το μυαλό βασανίζεται από τη μεγάλη προσοχή που πρέπει να καταβάλλη, για «να παρακολουθεί το έργο», — ένα έργο που αν το διάβαζε, θάθελε μέρες, ενώ στο κινηματοθέατρο το βλέπει, δλο, και μ' όλες τις λεπτομέρειες, σ' λίγες ώρες! Κι' όταν κουράζεται τόσο πολύ και τόσο συχνά το μυαλό, καταστρέφεται δλος ο οργανισμός του ανθρώπου. Έπειτα είναι οι κίνδυνοι από τον συγχρωτισμό μέσα σ' εν κλειστό και σκοτεινό χώρο, που δεν τον απολυμαίνει ποτέ ο ήλιος κι' όπου τα μικρόβια κάθε άρρωσταίας αυξάνουν και πληθύνονται αννεμπόδιστα. Τέλος είναι ο κίνδυνος της πυρκαϊγής από τον ηλεκτρισμό και την εύφλεκτη δλη, την υσκα της ταινίας. Χιλιάδες δυστυχήματα έγιναν ως τώρα σ' κινηματοθέατρα, όπου πήρα δξαφνα φωτιά ή ταινία. Κι' εδώ στις Αθήνας άκόμα, σ' ένα συνοικιακό, όπου πήγαιναν προπάντων παιδιά, στον πανικό μιας τέτοιας πυρκαϊγής,

σκοτώθηκαν και πληρώθηκαν πολλά «Όσο για την ψυχική βλάβη, άκόμα μεγαλύτερη, αυτή προέρχεται από την έξαψη της φαντασίας κι' από το είδος των έργων που προβάλλουν κατά προτίμηση στα Κινηματοθέατρα. Δεν βλέπει κανένας, — και ζωηρά, δλοζώντανα, όχι όπως όταν τα διαβάζει, — παρά αυτοκτονίες, φόνους, κλαψιές κι' δλου του κόσμου τα εγκλήματα. Φυσικά τα βλέπει και στην ύπνο του. Τόν επηρεάζουν, τόν παρορμούν, τόν απρόχουν. Και πολλοί άθροωποι αυτοκτόνησαν γι' εγκλημάτων εξαιτίας του Κινηματογράφου. Προπάντων νέοι, αγγλικοί, παιδιά. Γιατί τα παιδιά βέβαια επηρεάζονται πολύ περισσότερο από τους μεγάλους. Κι' όχι μόνο η ψυχική βλάβη από τόν Κινηματογράφο είναι για την τρυφερή ηλικία μεγαλύτερη, παρά κι' η σωματική. Γιατί περισσότερο κουράζονται τα παιδικά μάτια και τα παιδικά κεφάλια. Και γιατί εύκολότερα προσβάλλονται από τα μικρόβια της σκοτεινής σάλας οι αδύνατοι παιδικοί οργανισμοί.

Και το περίεργο είναι ότι αποκτούν τη μανία του Κινηματογράφου τα παιδιά Ισραήλ εκείνα που μπορεί να βλαφθούν άπ' αυτόν περισσότερο. Τάδύνατα, τα καχεκτικά, τα βλαμμένα, τα μισότρελα, τα ήλιθια κι' όσα ρέπουν στο έγκλημα, που με τόν Κινηματογράφο φτάνουν γρηγορότερα... Π. χ.: στην Ίένα της Γερμανίας, μ' όλη την απαγόρευση της αστυνομίας, βρέθηκε ότι πήγαιναν ταχτικά στο κινηματοθέατρο 26 ος άπό τους μαθητές ενός ειδικού σχολείου για «διανοητικούς καθυστερημένους»!

Τα συμπεράσματα, μ' όλη την αισιοδοξία του κ. Λαμπαδάριου, για μένα είναι θλιβερότατα. Άλλά δεν έχω τόπο να σας τα πώ σήμερα. Τάφινω γι' άλλη φορά. Γιατί πρέπει να σας ξαναμιλήσω γι' αυτή τη «διασκέδαση» που απειλεί τόσο φοβερά την πολιτισμένη ανθρωπότητα και προπάντων την παιδική ηλικία...

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΡΗΤΑ

59.

Όσοι ψέμματα άραδιάζουν, Για να γίνουν αίσθητά, Μάρτυρες παρουσιάζουν Πως τά λέν τάχα σοστά.

Και μ' έσαιών τη βοήθεια Αν τυχόν θά πιστευθούν, Μία στιγμή μπρός στην άλήθεια Σάν καπνός θά διαλυθούν.

60.

Δουλειά έσκουραστη ή βαρεία Στο δουλειά χαρίζει υγεία Τόν άκαμάτη τρωει ή άργία Καθώς τό σίδερο ή σκουριά.

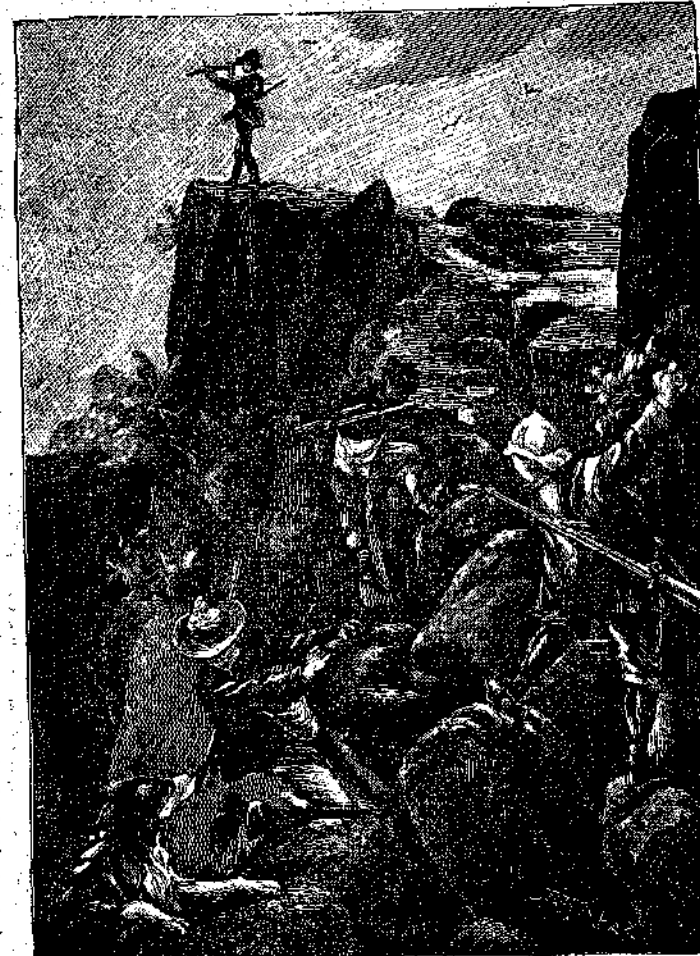
CHFF

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα από Γουλιού Βιέν)

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
— Άλήθεια, Μπριάν, είπε κι' ο Κρός: μην ήταν τίποτα σύννεφα και τα πήρες για θάλασσα; —
— Όχι, αποκρίθηκε ο Μπριάν, είμαι βέβαιος πως είδα νερό. Ναι, μετ' αυριανή θάλασσα, που έσχημάτιζε καρπούνη.
— Και σ' ε' απόσταση πάνω-κάτω; ρώτησε ο Οδύλλος.
— Άς ξη μιλήσω από το άκρωτήρι.
— Και πέρα-πέρα δεν φαίνονται τίποτα βουνά; ρώτησε ο Οδύπ.
— Όχι, όχι, δλο ούρανό.
Ο Μπριάν μιλούσε με τόση πεποίθηση, ώστε δεν ήσαν πιά λογικό ναμφιδάλλουν. Ο Δόνιφαν όμως, κατέ τη συνήθειά του, έπέμνευ: — Σεις μπορείτε να λτέ τι θέλετε, εγώ όμως ξαναλέω πως ο Μπριάν μπορεί και να γελάστηκε. Άν δεν βεβαιωθούμε με τα ίδια μας τα μάτια...
— Μα κι' αυτό πρέπει να γίνει, είπε ο Γόρδων.
— Και μάλιστα γρήγορα, πρόσθεσε ο Βέρβος, για να μη χάσουμε καιρό πολύτιμο. Μην ξεχνάτε πως σ' ε' λίγο άρχισή ο χειμώνας και μία έκδομή στα ένδοτερα της χώρας, αν βεβαιωθούμε πως δεν είναι νησί, θ' άπαιτήσει πολλές ημέρες.
— Όποτε, καιρό άπιτρέποντας, από αύριο, είπε ο Γόρδων. Και λέω «καιρό άπιτρέποντας», γιατί δεν θάταν φρόνιμο να χωθούμε στα μπανά αυτά δάση με κακοκαιρία.
— Συμφωνώ, Γόρδων, είπε ο Μπριάν. Κι' άφου φθάσουμε στην αντίθετη άκμή της νήσου...
— Άν είναι νήσος, ξανάπε ο αντιπολιτευόμενος Δόνιφαν, σηκώνοντας τους ώμους.
Ο Μπριάν δεν μπόρεσε να κρατηθή: — Είναι! φώναξε με χειρονομία θυμού. Δεν γελάστηκε εγώ! Είδα καθαρότατα θάλασσα προς σ' ανατολικά. Γιατί ο Δόνιφαν έπιμένει;...
— Μα είσαι αλάθηστος εσύ; — Όχι, δεν είμαι. Μ' αυτή τη φορά βεβαιότατα δεν έκαμα λάθος κι' είναι εύκολο να τό ιδείτε και σεις. Έγώ θά πάω να εξετάσω αυτή τη θάλασσα, κι' όποιος θέλει, άς με ακολουθήσει.
— Μα βεβαίότατα που θά πάω κι'

εγώ, είπε ο Δόνιφαν. Πρέπει να ιδώ...
— Κι' εμείς! φώναξαν τρεις-τέσσερις άπ' τους μεγάλους.
— Καλά, καλά, έκαμε ο Γόρδων. Άς μην τρέχουμε τόσο. Άλήθεια είμαστε παιδιά, αλλά πρέπει να κάνουμε σάν άντρες. Η θέση μας είναι δεινή και μία άπερισκέφια μπορεί να την κάνει χειρότερη. Όχι, δεν είναι φρόνιμο να ριφκοινδυνεύσουμε όλοι μέσα σ' αυτά τα δάση. Οι μικροί δεν θά μπορούσαν να μας ακολουθήσουν, με ούτε πρέπει να μέινουν μόνχοι στο πλοίο. Ο Δόνιφαν κι' ο Μπριάν άς πά-

«Ο Δόνιφαν παρατηρούσε με τό τηλεσκόπιο...»

Άλλά η έκδομή αναβλήθηκε, γιατί την άλλη μέρα άρχισε βροχή που βόσταξε δεκαπέντε μέρες, με δυνατό άνεμο και ταραχή μεγάλη.
Τις δυο αυτές εβδομάδες τα παιδιά δεν έμειναν άργά. Μέσα στο πλοίο παρορισμένα, καταγιόνταν σ' διάφορες έπισκευές, γιατί από τις τρικυμίες είχε πάθει πολλά. Το κατάστρωμα π. χ. είχε άνοίξει σ' διάφορα μέρη κι' η βροχή έμπαινε από τις τρύπες.
Γι' αυτό μάλιστα οι μικροί ναυαγοί έπρεπε να βρουν άλλο κατοικία άσφαλέστερη. Κι' αν άκόμα αποφάσιζαν να μετοικήσουν σ' ανατολικά, θά περνούσαν τουλάχιστο ξη μήνες. Το πλοίο τους όμως μπορούσε να βαστάξή τόσον καιρό; Άλλά πού θά μπορούσαν να βρουν κατοικία; Από άλλο μέρος βέβαια της άπόκρημνης άκτής, που ήταν προσφυλαγμένο από τους θαλάσσιους άνέμους. Έκει έπρεπε να ψάξουν για σπηλιά και, στην ανάγκη, να κατασκευάσουν μία καλύβα.

Στά διαλείμματα, που έπαυε η βροχή κι' έκόπαζε ο άνεμος, ο Δόνιφαν, ο Οδύπ κι' ο Οδύλλος έβγαίναν στο κυνήγι και σκότωναν περιρσιτέρια, που ο Μόκος τα μαγείρευε δσο μπορούσε καλύτερα: ο δ Γκάρνελ, ο Σέρβος κι' ο Κρός έπαίρναν τους μικρούς και πήγαιναν να ψαρέψουν. Κάπου-κάπου τους συνόδευε κι' ο Ζάκ, κατά παρακίνηση του άδελφού του.
Στις 27 Μαρτίου συνέβηκε κάτι άστυο: Τάπόγεμα είχε σταθή η βροχή κι' οι μικροί έτρεξαν στο ποτάμι με τ' άλιεύτικά τους δίπλα.
Σ' ε' λίγη ώρα άκούστηκαν φωνές, — χαρούμενες φωνές, έννοείται, μα που ζητούσαν βοήθεια.
Ο Γόρδων, ο Μπριάν, ο Σέρβος κι' ο Μόκος έτρεξαν. Από τό πλοίο ως τό ποτάμι, τό διάστημά ήταν ως εξακόσια βήματα.
— Τρέξτε! τρέξτε! τους φώναζε ο Γέγκινε.
— Ελάτε να ιδείτε τον Κροστάρ και τό άλόγο του! φώναζε ο Ίβερσον.
— Έλα, Μπριάν, και θά μας φύγη! — Φτάνει! φτάνει! κατεβάστε με! φοβάμε! φώναζε ο Κροστάρ χειρονομώντας με άγωνία.
— Ντέ!... Έκανε ο Δόλης, καθισμένος με τον Κροστάρ σ' έναν κινούμενο όγκο. (Άκολουθεί)

Ματαγρ. Π. Γ. Φ. και Γρ. Ε.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 238ου Διαγωνισμού
Αι λέξεις δέονται μέχρι 17 Μαΐου

- 230. Δεξιόγραφος**
Τό τραγικό κι' ή μετοχή
Βαλθήκανε μαζί-μαζί
Γιὰ νάνασπήσουνε τὰ δυὸ
Ἄρχαλο πασίγνωστο Θεό
Ἀδὸν Κιχδοτος
- 231. Στοιχειόγραφος**
Ὅσα μένο ἀκέραια, οὐσὸ
Βλέπετε ἐνὰ, ὄκατο, ὕσο.
Ἄν μάλλοξης τὸ κεφάλι,
Στὸ Αἰγαίω νηοὶ προβάλλει.
Ἄστηρ τοῦ Αἰγαίου
- 232. Στοιχειοτόνογράφος**
Ἐνα ὄσπριο κοινὸν,
Νόστιμο κι' ὄγιεινὸ.
Αἶγο τώρα ἄν τάλλαξῃς,
Ἡ καθόλου μὴν τρομάξῃς;
Τὸ ἀμφίβιο ποὺ θὰ βρῇ
Ἕῖναι ἡμερο πολὺ.
- 233. Ἀναγραμματισμῶς**
Τὸ προφέρω ὄπως εἶναι,
Σὰν γελῶ καὶ σὰν καυχῶμαι,
Ἄλλ' ἀναγραμματισμένο,
Τὸ προφέρω ὀσὸ σενάτω.
Πισπὶρες τοῦ Ἄγριου
- 234. Κῦβος**
Νάντικαταστα-
θοδὸν οἱ ὄσπερι-
σχοὶ διὰ γραμ-
μάτων ὄπως ὄ-
στε ν' ἀναγινώ-
σκονται : ὄρι-
ζοντίας ἐκ τὸν
ἄνω : πρῶτος βαλκανιζόν, ἐπίθε-
τον, ποιητὸς τῆς Ἑλλάδος, ὄρη-
μα. Καθῆτως ἔξ ὄριστερὸν : δέν-
δρον ἐκιδάλεις, ἔπος, νῆσος τὸν
Κυκλάδων, ἀρχαία ποιήτρια. Πλα-
γίως, ἄνω : πρόθεσις καὶ ἀνω-
νύμια κάτω : συνώνυμον μὲ τὸ
θάλασσα, ὄρημα συνηρημένον.
Ἀλκιστῆς
- 235. Δεξιόκυκλος**
καρὸς ἔξις

κάτωθι λέξων ἀποτελοῦν ἑλλ-
ποσύμφωνον τύπον :

*** * * * *

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ λύσις :

*Δούλος, κἀθημα, μελαγχολι-
κός, ἀσπυρῆς, στερεῦμα, δει-
λός, ταπεινός, ξένος.*

Γαλαξίας

242. Γρίφος

3	δ	δ	3
3	δ	δ	3
3	δ	δ	3
3	δ	δ	3
3	δ	δ	3
3	δ	δ	3

(Ἱστορικὸν ὄνομα)

Μικρὰ Ἀλακτίς

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

243-245. Cinéma-Rebas

- 1.— Πύργος, ποῖος, εἰς.
- 2.— Ἀνθὴ, ἐνδοξημένος, εἰς.
- 3.— Ἀδελφῆ, ζωη, εἰς.

Τρία Κράτη.

Θαλασσαστραχη

246. Extincteur de bougie

* * * * *

Horizontalément :

Consonne.
L'eau de la — est salée.
Il faut — sa vie sur de bons principes.

Verticalement :

Consonne.
Couleur de la violette.
Ce peintre — un portrait.
Il tient les — de son cheval.

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

Horizontalement :

Consonne.
L'eau de la — est salée.
Il faut — sa vie sur de bons principes.

Trois lettres du mot *usine*.
La — ne tient qu'à un fil.
Trois lettres du mot *encens*.
Voyelle.

Verticalement :

Consonne.
Couleur de la violette.
Ce peintre — un portrait.
Il tient les — de son cheval.
Consonne

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

ΛΥΣΕΙΣ

τὸν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 1

1. Παιώνιος (Παιών, ἴος) —
2. Μάχη-Μάχη. — 3. Ἀπελλῆς - Ἀπολλῶς. — 4. Σαίτων - στατών.
5. Σ Ο Λ Ω Ν Σ Α Υ Ρ Α Α Λ Τ
Η Η Ω Ο Ρ Υ
Α Ν Α Ε Ν Ο Θ Α Ο
Ε Υ Λ Ι Γ Α
Σ Η Μ Ν Α Θ Α Ν Σ Ι Ν Α Σ
6. Ἀρκετὸν τῆ ἡμέρῃ ἢ κατὰ αὐτῆς. (Ἡ ἀνώγειος κατὰ στή-
νον, ἔξ ὄριστερων καὶ δεξιῶν ὄ-
ναλλῶς) — 7. Ἐριόςος - ὄςος - Ἐ-
ρις + (Ἡρα - Ρβ =) ἡ + (Πελα-
γοῖ - Γῆ) = πέλας = ΕΡΥΣΠΗ-
ΛΑΣ. — 8. ΓΝΣ-ΠΡΤ - ΕΥΣ - Γ-
ΕΥΟ. (Γνοὺς πρᾶττε. Φεῦγε τὸ
ψεῦδος. Αἱ λέξεις τῆς Ἀμφοσταγί-
δος: Γ Ἐφρα, ΝΥΝ, Σ Ἐλῆνη, ΠΟ-
σειδών, Ρ Ἐδύμνη, ΤΥ φος, Τ Ου-
ρις.) — 9. Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος.
(ἐν ἀρχῇ, οἰονόλογος) — 10. ΡΑ-
ΜΙΝΟΝΔΑΣ (Pompé), Adonis,
Menippe, Idomenée, Noé, Odes-
sa, Diane, Simonide.) — 11. ΔΑ-
ΜΑΣ-ΕΣΟΡΕ-ΠΑΡΙΣ (DEPlan-
toir, ASA, MORPhee, APis,
SεSostris).

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

ΑΠΟ 1ης Δεκεμβρίου ἢ
Διάπλασις εισηλθε εις το
50ῦν ἔτος της.

Ὅσοι ἐκράτησαν τὰ στα-
λένια πέτρε πρῶτα φύλλα
τοῦ Δεκεμβρίου, θεωροῦν-
ται συνδρομηταὶ καὶ παρα-
καλοῦνται νάναγεώσουν τὸ
ταχύτερον τὴν λήξασαν συν-
δρομῇ των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἔως 10 τὸ ἐπὶ λέξεις μὲ ἄλλα
στοχεῖα ὄρ. 6 (τὸ ὀλίγιστον ἑπτάμ.)
Πέραν τὸν 10 λέξων 60 ἄστα 7 λέ-
ξεις, μὲ πᾶσαι ὀσὸ στοχεῖα λεπτὰ 70 καὶ
μὲ κεφαλαῖα ὄρ. 1

Ὅ χριστῶς ὄσιχος ὄρ. 3.
Ἡ προλήρημὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΗ' - 291)

Ἀπαλοσοῦλα-εῖ, ἢ ἐπίθετις πλησῆσει.
Φέλατε τὰ νῶστέ τερατομαῖον; Στε-
λατε ἔνα σας τετραδία καὶ θὰ εἶδε ἀπα-
τῆσο. ἄσις : Η. Μονατάκη, Καλόδια Μο-
λῶων.

(ΚΗ' - 292)

Ἐναῖσι Σπάρτη, Αἰγὸς-εἰρη, εἶμαστε
πατριώτες. Ἀνταλλάσσομε Μ. Μο-
στίνα : Στείλιτε πρᾶτες. ἄσις : Η. Μονα-
τάκη, Καλόδια Μολῶων. Ἀκακία.

(ΚΗ' - 293)

Προτομαίοντας στὸ Μυρομένο σπ-
λονίον τῆς Διαπλάσῃς χαρτῶ 5.
λοκ-εῖ, ἰδιωτικὸς τῆς Σπίνγῃ, Ἀσπ-
ρος, Ἀσπην, Βολιτωκίτη.

Γετὰ σας, Ἐβλιωτικὴ Γρασοπρέα.
Ἢὸς πᾶτε; καλὰ : : ΖΙΖΑΝΙΟ

(ΚΗ' - 294)

Ψηφίω Νέμεσι, Ἄριετ, ὄνεσο Ἐλ-
ληνισμῶ, Μαρτυμένο Βασιλοῦλο
Ἐσφύρησον. Ἄσιμα Ἀσράτων

(ΚΗ' - 295)

Ἐπανόρθωσις. Στήν (ΚΗ' - 217) ἄγγε-
λια κατὰ μέθοδον ἐπιπέδη ἢ ὄνομορῆ
Ἐτραπέτρατ ἐνὶ Πηλοπορέτιχο Κε-
ρατό.

(ΚΗ' - 296)

Ἀγαπῆμένο μου Γρελοκέρτισσο, γιὰ τὴ
ἀγορτὴ σου δεῖσο ὀδότερες εἶχες μὲ
πολλὰ φίλιὰ ἀπὸ τῆ

ΖΟΖΕΦΙΝΑ

(ΚΗ' - 297)

ΒΟΛΙΩΤΙΚΗ ΤΡΕΑΟΠΑΡΕΑ
ἕα μέλλη : Μαορῆ Γατα, Γλωκίτη
Νεανόδια.
ΤΡΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
Α' Διαγωνισμῶς
Προκηρῖσομεν ἀγαγινῶν στίτων
διὰ μεσοκηνόδιας. Προθεσμία μέχρι 20
Ἀπριλίου. Συμμετοχὴ 2 ὄραχ. ὄσὸ βρα-
δεῦσθον τὰ ὄρασοτερα καὶ πολυκαλῶ-
τερα (προτιροῦμε κομική). Περισμένο
χαριστὰ ἀπὸ τῆ Αἴλιαντα, Μαγίσσα,
Μανῶσαλίσα, Μανῖντορ, Θεσπι, Ἀσ-
φυσοεσφῆ ὄλορημνίση, Νέμασι.
Ἡ τὸν ἀγαγινῶν : ΡΟΥΛΙΑ
ἄσις : Μαρητόν - Κομμοδούροφ 63,
Βόλων.

(ΚΗ' - 298)

Προτομαίοντας στὸ διαπλάσορο,
χαρτῶ 5 δλοκ-εῖ, ἰδιωτικὸς τῆν Ἐρ-
μίνα καὶ τοὺς Σὺλλόνος
Ἐσφύρη. ὄμομορῆματος ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ
(ΚΗ' - 299)

Ἀλληλογραφῶ μὲ δλοκ καὶ δλοκ, ἰδιω-
τικὸς μὲ τὸ Γρελλὸ Φοιτητῆκαὶ καὶ
μὲ τὸν Πηταρικό τοῦ Ἄγριου. ἄσις :
Ζαὸς Ἰωαννίδο. Κομοτινή. — Νέμασι
(ΚΗ' - 300)

Προτομαίοντας στὸν κῆρ, χαρτῶ 4 κῆρ.
ἔδαφιαίος. Δορῆμένο Ἰλιερωτά-
κι, τὶ ἐπιτυχία ! Εἶμαι ὁ Γεωργιάδης! Πᾶς
κατὰρῶσας νὰ μὲ βρῆς; Ἐὸς, κατὶ μοὶ
κάνεις μόνον γιὰ ντεκτετὶ τῆς Ν. Ἰόρως!
Ὅσοι ἔλαβον τετραδία μου κατὰ
προλήρησιν των, παρακαλοῦνται νὰ στεί-
λων καὶ ἀδοτο, κατὰ τοὺς στοχεῖοδεις κα-
νόνος τῆς καλῆς συμπεριφοράς. Ἄλλως,
ἐλλοῦμονόν τους !
Κόβαντε, μελετῶ τὰς προτάσεις σου.
Καλῶς μὲ ὄσὸ παροῖση.
ΚΟΔΙΚΥΘΟΣΠΟΡΟΣ

(ΚΗ' - 301)
Ἐπεσμένος Ἀρῶος - Ἀρῶος.
ΚΑΠΟΙΣ
(ΚΗ' - 302)
Βουδὴ Βουλόρα - Βούλη. Ταπεινὸ
κλῆσινο, Ἐσπᾶσῆος Ἀσπυρῆση,
Δοανίδου. Νικῶσχος Μιαοῖος

(ΚΗ' - 303)
Τὰ Διαπλάσοῦλα ὄσπερ Ἐλαστον
τηρῶν νὰ τὰ χαρτῶ 6 : ΚΥΡΟΣ

(ΚΗ' - 304)
Νάοραχ Μιαοῖλη, Ἐπατάσο. Ἄσφῆ

(ΚΗ' - 305)
Ἐρῶβηχα, μελοτομῆς ὄπ τῆ
Ἐφλάσο, γιὰτὸ ὄσὸ Ἐλαστον
λα, περιμένο τετραδία. Ροτῆ

(ΚΗ' - 306)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ « ΕΡΜΗΣ »
ὄμομορῆματος, γιὰτὸ δὲν ἀπατῆσι
Ἐται νικᾶτε σεις : ΦΛῶσος, ἄσις
πάλιν ἢ (ΚΗ' - 159) ἀναλόμῆς (Δεκά-
σις). Ἰοσιπὸν στίπη.

(ΚΗ' - 307)

Ἀσπυρῆση ὄλορημνίση, ἢ ὄσπ-
μοῦ εἶναι : Ἄσπην Σπυρολόγο, ἄσις
Ἐπᾶσῆος, Ἄσπην.
Πραγμῆσας τῆς Σελῆσος

(ΚΗ' - 308)

Ἐσπυρῶνοσι εἰς ὁσλονίον τῆς
Ἐλάσο, χαρτῶ 6 καὶ τὰ Αἴσι
σπῶκα καὶ Διαπλάσοῦλες. Τρῆς ὄσι
ἘΒνικὸν Ἰσῶσο, Σπῶλο Κῆρ,
Φέρος τοῦ Αἰγαίου

(ΚΗ' - 309)

Ἐ περιμένο Μ. Μοστίκα ἀπὸ Ἐσπῶρ
Ἐστάλα : Διαπλάσοῦλα-εῖ, ἢ ὄσπ-
θορῆ (ΚΗ' - 105) καὶ περιμένο
Ἀνδῶλοσῆ

(ΚΗ' - 310)

Ἄσφῆρα, δὲν ὄσὸ ἔπιγεσσο.
ὄσιμα τὸν Ἐσπῶσῆν, ἢ Ἄσφῆρα ἔν
νέσας ἀναλόμῆς μικρὸν τῆς ὄνομα.
Ἄδων 24ῆ

(ΚΗ' - 311)

Χαρτῶ Διαπλάσοῦλα-εῖ, ἰδιωτικῶ
Ροδόλοφ Βαλεντίνο - Γεωργ. Π. ἄσι
Φέσσι

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ
ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΙΝΑ ΜΟΡΦΟΤΙΚΑ
ΑΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ἀπὸ τοὺς ἐν παρατόσει ἔσπῶσῆος,
ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχέρομορῆ
τοῦ Βασιλοῦλο καὶ ὁ δεύτερος
τοῦ Ἐσπυρῆσο.

Ὅ Ἄγγελοσ τῆς Ἀγῆσῆς,
(μὲ 60 εἰκόνας) ὄρ. 30 (10 καὶ
18).

Ἡ Ἀδελφῶσα μου, μὴδο-
στίχημα Γ. Ξενοπόλο (μὲ 24
εἰκόνας) ὄρ. 17, 60, 5, 50 καὶ 17, 50

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπερι-
φορᾶς, ὄρ. 7. (3, 50 καὶ 5, 50).

Τὸ Θῆμα τοῦ Φθάνου, (μὲ
20 εἰκόνας) ὄρ. 25. (6 καὶ 9).

Μιὰ φορὰ κι' ἔναν κατῆ,
Δημοτικὰ Παρηνῶδια, Γέρος
Α'. Συλλογὴ Γεωργίος, Ταρ-
σοῖλη. Ἄδοτο ὄρ. 40. Δεμένο
ὄρ. 45 (9, 50 καὶ 11, 50).

Παιδιὸν ὄσπῶρον, Γ. Ξε-
νοπόλο, δι' ἔσορῆς Σχολείων
καὶ Οἰκογενειῶν, Α' Τόμος
ὄρ. 17. (5, 50 καὶ 7, 50). Β'
Τόμος ὄρ. 17. (5, 50 καὶ 7, 50).

Παιδιὸν Ἰνέπια, (2 τομῆ-
δια, Β' καὶ Γ') ἕκαστον ὄρ. 2, 50.
(1, 50 καὶ 3).

Πρῶτος ὁ Νηϊοῦ, (μὲ 24 εἰ-
κόνας) ὄρ. 25. (7 καὶ 9, 50).

Ὅ Πυρεοσπῆσῆς, (μὲ 24 εἰ-
κόνας) ὄρ. 25. (6 καὶ 9, 50).

Ἐσπῆρ Παρεῖδοσ, (μὲ 24 εἰ-
κόνας) ὄρ. 25. (7 καὶ 9, 50).

Ὅ Φῶσῆς, ἐμμετρον δὲλιχημα
ὄρ. 7. (3, 50 καὶ 5, 50).